

HUISARTSEN-ZIEKTEN. — In *Zeitschr. f. ärztl. Fortb.* van 1 October wordt door SCHELLONG besproken een voorstel van prof. STRECKER, die den artsen van de algemeene practijk ter hulp wil komen met het denkbeeld, dat zij hun arbeid beperken tot eenvoudige aandoeningen, „Hausarztkrankheiten”. Hiervoor zou voor hen een bijzondere opleiding moeten worden ingevoerd en ook een „handboek der geneeskunde voor den arts van de algemeene practijk”. Zij zouden zich in het bijzonder moeten bezig houden met de „gezond-zieke” (morbosane) menschen. Wij zouden spreken van „mensch en die klagen, maar niets mankeeren” — als dit niet een uiterst gevaarlijke diagnose was! SCHELLONG vraagt, of nu ook de specialist deze patiënten naar den huisarts zou moeten verwijzen, gelijk de belangrijke patiënten naar hem zouden moeten worden verwezen. Terecht wijst hij erop, dat de schijnbaar onbeteekenende aandoeningen vaak genoeg later blijken, de inleiding tot een ernstige ziekte te zijn; dat deze kwalijk kan worden herkend door een arts, voor wien de „hoogere geneeskunst” een gesloten boek zou zijn; dat de algemeene arts zich niet ervan zou laten weerhouden, kennis te nemen van al wat in zijn beroep omgaat; en dat, zou het anders zijn, de leek hem als een ziekenverpleger van iets betere kwaliteit zou beschouwen.

Maar geheel onderschrijft SCHELLONG STRECKER's wensch, dat de algemeene arts weder de eerste instantie zal worden, tot welke de zieke zich heeft te wenden, en dat het dan aan zijn gevoel van verantwoordelijkheid zal moeten worden overgelaten, uit te maken, welke zieken „hooger op” moeten gaan. Dan zullen er specialisten te veel zijn, maar dezen kunnen voor een deel, met den voorsprong hunner bijzondere kunde, weder in de gelederen der huisartsen treden.

WENSCHEN VAN DE FRANSCHEN LONGARTSEN. — Het Syndicat national des spécialistes de l'appareil respiratoire heeft in zijn algemeene vergadering van 11 November o.a. de twee volgende meeningen uitgesproken.

1. Sanatoria, die worden bekostigd uit de openbare kas of door lichamen, die door den staat als van algemeen nut worden erkend en daardoor van lasten worden vrijgesteld, behooren niet, bij wijze van liefdadigheid, welgestelde lieden op te nemen en daardoor een onbehoorlijke concurrentie te voeren tegen de op zich zelf staande artsen en sanatoria.

2. Het in bewaring geven of toezenden van Röntgen-documenten betreffende patiënten aan een administratie wordt beschouwd als schending van het beroepsgeheim (*Paris Médical*, 8 December).

EBERMAYER (*Arzt und Patient in der Rechtsprechung*, RUB. MOSSE, Berlin 1925) is van oordeel, dat de Röntgenplaat het eigendom van den Röntgen-arts is, en dat volgens een rechterlijke uitspraak zelfs de patiënt daarop geen recht heeft, doch dat de plaat hem niet behoort te worden geweigerd, indien het noodig is, dat hij den behandelenden arts in de gelegenheid stelt, de plaat te bestudeeren. Zeer zeker kan geen besturend lichaam erop aanspraak maken. Zoo ook niet een ziekenfonds, als de Röntgenoloog niet langer deelnemer daarvan is; al is indertijd in den Haag ten opzichte van de Röntgenplaten bij *De Volharding* dien-aangaande anders beslist.

J. PINKHOF.

GENEESMIDDELENWET. — Bij de openbare behandeling van de afdeling „Volksgezondheid” in de Tweede Kamer hebben de twee medici-Kamerleden (of zegt men beter Kamerleden-medici) bij den Minister aangedrongen op een spoedige indiening van een verbeterd ontwerp „geneesmiddelenwet”. Er is altijd gegronde vrees, dat deze besprekingen in den woordenoccaan, die de begrootingsdebatten scheppen, verloren raken en hierom visch ik ze op — en wil ze onder de aandacht der *Tijdschrift*-lezers brengen.

Mevrouw DE VRIES-BRUIJNS argumenteerde haar verzoek met een beschrijving van den ontstellenden omvang van het misbruik dat er gemaakt wordt van slaapmiddelen, vooral van de barbituurzuurverbindingen. Gemiddeld was er eens in de drie weken een ernstig vergiftigingsgeval bekend bij den Haagschen gemeente-

lijken geneeskundigen dienst; zij achtte het waarschijnlijk, dat hiernaast nog ettelijke gevallen voorkwamen, welke die dienst niet kent. Verder betoogde zij hoe sommige, tijdelijk populaire, pijnstillende middelen zooals pyramidon levensgevaarlijk blijken te zijn. Behalve op het gevaar voor de gezondheid wees de afgevaardigde ook op het verspillen van millioenen guldens per jaar aan de „origineel verpakte” specialités, waar onze eigen geneesmiddelenindustrie volkomen bij machte blijkt gelijkwaardige producten te vervaardigen tegen veel lager prijs.

De minister stelde in uitzicht, dat er een betere geneesmiddelenwet in de maak is, hij vond het oude gestrande ontwerp niet deugdelijk genoeg om het door een Nota van Wijzigingen geschikt te maken, zal dus een nieuw ontwerp moeten indienen. Oeconomische beschermmiddelen in die wet leken hem voorloopig niet best mogelijk — wel was Zijn Excellentie overtuigd van de dringende noodzakelijkheid om door wettelijke bepalingen de gevaren dier barbituurzuurverbindingen en dergelijke te beteugelen. Moge deze minister behoed worden voor de gevolgen van een eenzijdige voorlichting waarvan het vorige ontwerp de duidelijke sporen droeg. Alleen ondeskundigheid kon toch een hoofdstuk in elkaar flansen ter regeling van de pharmaceutische hulp op het platteland, als in dat ontwerp is geschied. Op een buitengewoon Gezondheidscongres onder leiding van prof. JITA is dit onder anderen door wijlen collega NIEMEYER duidelijk uiteengezet, mede met behulp van een door JANSMA uit Warffum geschreven critiek; de weinig fraaie qualificatie uit den mond van den pas benoemden directeur der ziekenhuizen in den Haag VAN ROOJEN, dat een apotheekhoudend arts zou zijn: „een noodzakelijk kwaad”, was geen argument hiertegen en de pharmaceutische professoren VAN DER WIELEN en VAN OS meenden ook, dat het ontwerp hier mis tastte en het alleen maar gewenscht was om voor ieder duidelijke fouten op dit gebied der geneesmiddelvoorziening te herstellen. Inderdaad is een winkel, op welks raam staat: „apotheek” en achter welks raam reclames voor Läkerol pastilles en dergelijke, geen inrichting, die een apotheekhoudend arts past; ik zelf zag zoo'n ongerechtigheid te Zandvoort a/d Zee. Moet ik op grond van het vorenstaande wel concluderen, dat vermoedelijk een pharmaceut of een pharmacien als cavalier seul het departement heeft bijgelicht en het zeer noodig is dezen aan ons verwanten kunstenaar een ons nader staanden kunstbroeder, bijvoorbeeld een apotheekhoudend arts of een geneeskundig inspecteur met dit bloed in zijn aderen, als hulp mede te geven bij het maken van het door dezen minister toegezegde ontwerp; evenzeer geldt dit voor de bestrijding van het veronal-kwaad. Op een gezondheidscongres te Alkmaar kreeg een pharmaceutisch inleider over een bespreking van het distribueeren der sterk werkende geneesmiddelen, waarin ook hij soortgelijke ontstellende mededeelingen over veronalvergiftiging deed als mevrouw DE VRIES-BRUIJS, welke tabletjes zoo maar bij drogisten werden gehaald, de zeer juiste en zeer nuchtere opmerkingen van een ervaren arts uit het Noorden te hooren, dat het dezen maar zeer weinig tot troost was, toen hij eenige weken geleden aan het doodsbed van een dame stond, die met veronal zelfmoord had gepleegd, daar vernam, dat deze tabletten uit een echte apotheek waren gehaald zonder doktersrecept. Het zal niet gemakkelijk zijn een candidaat-zelfmoordenaar te keeren in zijn voornemen, maar het staat toch wel vast, dat elke bemoeilijking om aan de middelen daarvoor te komen, dient toegejuicht — zoo dikwijls is toch een zelfmoord onvoldoende gemotiveerd — zoo dikwijls wordt de poging er toe, die niet tot het doel heeft geleid, niet herhaald... kan de levensmoede geriefelijk aan geschikte vergiften komen, dan werkt dit zijn plannen wel zeer in de hand.

Hoe dit alles zij, wij mogen dr. VOS en mevrouw DE VRIES-BRUIJS dankbaar zijn voor hun opmerkingen in de Tweede Kamer; de Ned. M. t. b. v. Geneeskunst zij paraat.

L. L. POSTHUMA.